

II. Zone defavorizate

3. Facilități vamale acordate societăților comerciale cu sediul într-o zonă defavorizată care desfășură activități și în afara acestei zone

Serviciul de supraveghere vamală și lupta împotriva fraudelor vamale din cadrul unei direcții regionale vamale a procedat la verificarea importurilor realizate de către societatea „X” în cursul anului 2000. În cazul importurilor realizate în perioada iunie 2000-august 2000, contestatoarea a beneficiat de scutire la plata taxelor vamale și a taxei pe valoarea adăugată în conformitate cu prevederile art. 6 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată.

La data controlului s-a constatat că bunurile importate au fost folosite pentru prestarea de servicii în afara zonei defavorizate, așa cum a reieșit din contractele de prestări servicii și facturile fiscale prezentate la data controlului. Constatându-se că au fost încălcate prevederile art. 6, art. 8 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 și Anexa 2 din Hotărârea Guvernului nr. 205/1999 privind declararea zonei minere respective ca zonă defavorizată, iar societatea a schimbat destinația bunurilor fără îndeplinirea condițiilor prevăzute de pct. 5 alin. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 75/2000, organul de control a stabilit de plată în sarcina contestatoarei, în conformitate cu prevederile pct. 5 alin. 2. din același act normativ, o sumă reprezentând taxe vamale și taxa pe valoarea adăugată

În motivarea contestației, societatea a susținut ca nu este de acord cu constatările consemnate în procesul verbal încheiat de serviciul de supraveghere vamală deoarece își desfășura activitatea în conformitate cu prevederile art. 8 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998, republicată, având sediul social într-o localitate-sat minier, declarată zonă defavorizată conform Hotărârii Guvernului nr. 205/1999 și unde a creat locuri de muncă pentru forța de muncă neocupată din zonă. În ceea ce privește efectuarea de activități în afara zonei defavorizate, societatea a afirmat ca gama mașinilor și utilajelor importate presupunea pentru o exploatare eficientă și depășirea granitelor zonei defavorizate. Pentru acest motiv, Agenția pentru Dezvoltare Regională, în conformitate cu prevederile art. 9 alin. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 728/2001 nu a acordat scutire la plata impozitului pe profit pentru activitățile desfășurate în afara zonei, impozit evidențiat și plătit de societate. De asemenea, contestatoarea a susținut că activitatea desfășurată de societate se încadra în prevederile art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 205/1999, respectiv, în categoria prestărilor de servicii, iar această activitate putea fi desfășurată și în afara zonei defavorizate deoarece zona defavorizată nu avea forța economică să susțină aceste activități.

Referitor la constatarea organelor vamale privind schimbarea destinației bunurilor, societatea a susținut că nu a fost de acord cu aceasta deoarece, dacă Agenția pentru Dezvoltare Regională ar fi constatat acest lucru, în conformitate cu prevederile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 și art. 6 alin. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 728/2001, nu ar fi emis certificatul de investitor în zona defavorizată.

Luând în considerare motivele invocate de contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, **cauza supusă soluționării a fost dacă societatea datora taxe vamale și taxa pe valoare adăugată pentru bunurile importate, în perioada iunie-august 2000, în regim de scutire de la plata drepturilor de import în baza art. 6 lit. a din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.**

24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată, având în vedere că bunurile au fost folosite pentru efectuarea de lucrări în afara zonei defavorizate.

În fapt, contestatoarea a efectuat importuri de vehicule de transport în perioada iunie 2000-august 2000, beneficiind de prevederile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată și ale Hotărârii Guvernului nr.205/1999 privind declararea zonei defavorizate, respectiv de scutire la plata drepturilor vamale de import conform art. 6 din Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/1998.

În drept, art. 6 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 prevede:

“(1)Societățile comerciale cu capital majoritar privat, persoane juridice române,î...ș, care își au sediul și își desfășară activitatea în zona defavorizată, beneficiază pentru investițiile nou-create de următoarele facilități:

a) scutirea de la plata:

- taxelor vamale și a taxei pe valoarea adăugată pentru mașinile, utilajele, instalațiile, echipamentele, mijloacele de transport, alte bunuri amortizabile, care se importă în vederea efectuării de investiții în zonă;”

S-a reținut că la data efectuării controlului bunurile importate au fost folosite pentru efectuarea unor activități de transport în afara zonei defavorizate, fapt dovedit de facturile aflate în copie la dosar, încalcându-se astfel prevederile art. 6 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998. Astfel, au fost aplicabile prevederile pct. 5 din Ordonanța de Urgență nr. 75/2000 pentru modificarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 care prevede:

“(1) Schimbarea destinației bunurilor pentru care investitorii au beneficiat de facilitățile prevăzute la art. 6 din prezenta ordonanță de urgență se poate realiza după îndeplinirea formalităților legale privind importul și achitarea taxelor vamale și a taxei pe valoarea adăugată, pentru bunurile provenite din import...”

(2) În cazul în care schimbarea destinației bunurilor se realizează fără îndeplinirea condițiilor prevăzute în prezentul articol beneficiarii sunt obligați să restituie sumele prevăzute la alin. (1) în cuantum dublu, în termen de 60 de zile de la constatarea de către organele de control a schimbării destinației bunurilor, termen în care se instituie sechestrul asigurator, în regim de urgență, în favoarea agenției pentru dezvoltare regională.”

Nu a putut fi reținută afirmația contestatoarei potrivit căreia își desfășară activitatea în conformitate cu prevederile art. 8 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998, republicată, având sediul social în zona defavorizată conform Hotărârii Guvernului nr. 205/1999 și unde a creat locuri de muncă pentru forța de muncă neocupată din zonă, deoarece, constatarea organelor vamale de încălcare a prevederilor art. 8 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 se refereau la faptul că societatea a folosit bunurile importate pentru lucrări în afara zonei defavorizate ceea ce a făcut ca societatea să nu mai beneficieze de facilitățile oferite de art. 6 din același act normativ. În ceea ce privește susținerea contestatoarei potrivit căreia dacă Agenția Pentru Dezvoltare Regională ar fi constatat schimbarea destinației bunurilor nu ar fi emis certificatul de investitor în zona defavorizată, aceasta nu a putut fi luată în considerare deoarece schimbarea destinației bunurilor importate în conformitate cu prevederile art. 6 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998, nu a putut constitui un motiv de neacordare a certificatului de investitor în zona defavorizată din moment ce pct. 5 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 75/2000 pentru modificarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 prevede chiar condițiile în care se poate face acest lucru și anume cu plata drepturilor de import.

Pentru considerentele reținute și în temeiul art.1 și art. 6 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată, pct. 5 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 75/2000 pentru modificarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.

24/1998, coroborate cu prevederile art. 7 și art. 9 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 13/2001 s-a decis respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată societate.

La Curtea Supremă de Justiție s-a luat în examinare recursul declarat de societatea „X” împotriva sentinței civile a Curții de Apel „X” - Secția comercială și de contencios administrativ.

Prin acțiunea înregistrată la 17 octombrie 2001, reclamanta-societatea „X” a solicitat anularea procesului-verbal întocmit de Direcția Regională Vamală -Serviciul de supraveghere vamală și de luptă împotriva fraudelor fiscale și a deciziei de soluționare a contestației emisă de Ministerul Finanțelor Publice.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că a fost nelegal obligată să plătească taxe vamale și TVA pentru importul de mașini și utilaje necesare activității pe care o desfășară într-o zonă defavorizată și pentru care beneficia de scutire la plata taxelor stabilite în sarcina sa, conform art. 8 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, republicată.

Prin sentința civilă Curtea de Apel „X”- Secția comercială și de contencios administrativ a respins acțiunea ca nefondată, cu motivarea că bunurile importate au fost folosite în afara zonei defavorizate, situația în care reclamanta nu era în drept să beneficieze de facilitățile prevăzute în Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998 și a fost legal obligată să plătească TVA și taxele vamale stabilite prin acte de control.

Împotriva acestei sentințe și în termen legal a declarat recurs reclamanta, solicitând casarea hotărârii ca nelegală și netemeinică.

Recurenta a susținut că activitatea pe care o desfășară constă în realizarea de lucrări de construcții speciale, prestații cu utilaje de construcții transporturi rutiere pentru construcții care se încadrează în domeniul serviciilor, ai căror beneficiari se află în toate zonele țării și nu numai în zona defavorizată. Pentru această activitate, recurenta a arătat că a îndeplinit condițiile prevăzute de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998 pentru a fi scutită de plata TVA și a taxelor vamale, iar investiția sa, pentru care a primit certificat de investitor; a fost avizată de Agenția pentru Dezvoltare Regională.

Recurenta a învederat că, prevederile Hotărârii Guvernului nr.728/2001 și ale Legii nr.621/2001 nu erau aplicabile în cauză, fiind adoptate după data efectuării importurilor, dar și în cazul aplicării acestora, era nelegal cuantumul obligației de plată pentru că, intimații au dispus să se plătească dublul taxelor vamale și TVA, iar nu numai taxele aferente.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de motivele de casare invocate și de dispozițiile art. 304 și art.304/1 Cod procedură civilă, Curtea a admis recursul pentru următoarele considerente:

Recurenta este societate comercială cu capital social majoritar privat, cu sediul social într-o localitate din zona defavorizată și are ca obiect de activitate prestarea de: servicii, prin realizarea lucrărilor de construcții speciale, prestații cu utilaje de construcții și transporturi rutiere pentru construcții. Prin Hotărârea Guvernului nr.205/1999, aceasta zonă minieră a fost declarată zonă defavorizată, iar în anexa acestui act normativ, prestările de servicii au fost prevăzute la pct. 3 printre domeniile de interes pentru realizarea de investiții în zonă. Recurenta a obținut la data de 5 iunie 2000 certificatul de investitor în zonă defavorizată eliberat de Agenția pentru Dezvoltare Regională a Regiunii de Dezvoltare, cu valabilitate până la 30 decembrie 2000 și în perioada iunie-august 2000 a importat vehicule de transport, autotractor și semiremorcă, fiind scutită de plata drepturilor de import conform art. 6 alin. 1 lit. a din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, republicată.

Reglementând facilitățile acordate pentru investițiile nou create într-o zonă defavorizată, textul de lege sus menționat a prevăzut la data efectuării importurilor de către recurentă,

„scutirea de la plata taxelor vamale și a TVA pentru mașinile, utilajele, instalațiile echipamentele, mijloacele de transport, alte bunuri amortizabile, care se importă în vederea efectuării de investiții în zonă”. Prin actele întocmite la 27 august 2001 și la 28 septembrie 2001, intimații au contestat această facilitate acordată recurentei și au dispus plata în cuantum dublu a drepturilor de import în baza art.12 alin.2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, astfel cum a fost modificat și completat prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 75/2000. Temeiul de drept invocat în actele de control a fost însă greșit interpretat de către intimați, întrucât sancțiunea aplicată recurentei a fost prevăzută numai în cazul schimbării destinației bunurilor importate pentru care investitorii au beneficiat de facilități fiscale.

Scopul pentru care recurenta a importat mașini și utilaje a fost dezvoltarea și exploatarea eficientă a investiției realizate în zona defavorizată, prin asigurarea unei baze materiale corespunzătoare și specifice activității autorizate de servicii în domeniul transporturilor.

Împrejurarea că, o parte din utilajele importate a fost folosită și pentru lucrări de construcții speciale și activități de transport în afara zonei defavorizate nu reprezenta o schimbare a destinației bunurilor, din moment ce acestea și-au păstrat regimul juridic și au fost utilizate la realizarea activității pentru care au fost importate.

Schimbarea destinației bunurilor importate, fără să fi intervenit o modificare a situației lor juridice sau contabile, a fost greșit constatată de intimați numai din faptul că au fost utilizate și în afara zonei defavorizate, deși acesta este o consecință-a obiectului de activitate autorizat și a specificului întreprinderii de transport. Prin utilizarea dată bunurilor importate nu a fost afectată investiția realizată în zona defavorizată, fiind respectate prevederile art.8 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, republicată, care condiționează acordarea facilităților fiscale de amplasarea sediului și desfășurarea activității întreprinderii în această zonă, în sensul că prin investiția realizată să se creeze noi locuri de muncă pentru forța de muncă neocupată sau pentru membrii lor de familie, care domiciliază în zona defavorizată.

De altfel, îndeplinirea acestor condiții de către recurentă a fost confirmată și după efectuarea importurilor și folosirea bunurilor importate în activitatea proprie a societății de către autoritatea competentă potrivit art.10-11 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, republicată, respectiv din Agenția pentru Dezvoltare Regională care a eliberat certificatul de investitor în zonă defavorizată nr. 000325/20 martie 2001.

Față de considerentele expuse, s-a constatat că Instanța de Fond a apreciat eronat probele administrate și dispozițiile legale incidente în cauză, iar soluția de menținere a actelor de control întocmite de intimați a fost nelegală și netemeinică.. În consecință, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul societății comerciale anulând atât procesul verbal de control cât și decizia de soluționare a contestației.

Comentariu

În judecarea recursului declarat Curtea Supremă de Justiție a reținut că prin utilizarea bunurilor importate în afara zonei defavorizate societatea nu a afectat caracterul investiției făcute în aceasta zonă. Utilizarea bunurilor în afara zonei defavorizate este o consecință a obiectului de activitate autorizat și a specificului activității de transport fără a interveni o schimbare de destinație a bunurilor importate prin modificarea situației lor juridice sau contabile.

4. Calificarea noțiunii de producție proprie desfășurată de agenții economici într-o zonă defavorizată

Organele vamale de control au constatat că societatea „X” a importat materii prime necesare producției de sucuri de fructe. Pentru aceste importuri, în temeiul prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.24/1998, societatea a fost scutită de plata taxelor vamale și a TVA. Deoarece societatea verificată nu deținea în proprietate sau în închiriere un spațiu de producție, materia primă importată a fost destinată spre prelucrare către o societate terță, procesul de producție fiind desfășurat de această societate în spațiul propriu și cu angajați proprii, așa cum a rezultat din contractele de prestări servicii, precum și din faptul că utilajele deținute de contestatoare au fost predate în custodie la firma terță. Organele de control au stabilit că societatea contestatoare nu a desfășurat producție proprie așa cum a fost aceasta definită la art.1 lit.e din Hotărârea Guvernului nr.728/2001. Prin urmare, au fost încălcate prevederile art. 6 lit. b din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998 cu modificările ulterioare, art.392 lit.a din Hotărârea Guvernului nr.1114/2001 și art.71 din Legea nr.141/1997.

Față de aceste aspecte, organele vamale au procedat la recalcularea drepturilor vamale stabilind în sarcina societății o datorie vamală constând în diferențe de drepturi vamale, majorări de întârziere și penalități.

Pe fond, contestatoarea a precizat că organele de control au stabilit ca nu a desfășurat activitate de producție proprie, motiv pentru care în sarcina sa au fost reținute ca datorate taxe vamale și TVA, majorări de întârziere și penalități. Contestatoarea a susținut că s-a ajuns la această concluzie deoarece au fost avute în vedere numai contractele de prestări servicii încheiate cu firma terță, precum și procesele de custodie pentru anumite echipamente, fără a se lua în considerare documentele și evidențele contabile, esențiale pentru interpretarea juridică adecvată a situației. Contestatoarea a mai arătat că organele vamale nu erau abilitate să stabilească dacă activitatea desfășurată de societate într-o zonă defavorizată are caracter de *“producție proprie”*, în acest sens competența revenind, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr.728/2001 pentru aprobarea Normelor de aplicare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.24/1998, Agenției pentru Dezvoltare Regională. În ceea ce privește noțiunea de *“producție proprie”* și situația concretă a societății, contestatoarea a arătat că organele de control au reținut în mod eronat faptul că nu ar desfășura producție proprie în condițiile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.24/1998, luând în considerare documente care nu au fost relevante în cauză. Astfel, nu s-a ținut cont de evidența contabilă a societății din care a reieșit clar că societatea terță a fost un simplu prestator de servicii. Societatea avea înregistrate, de asemenea, echipamentele care au constituit investiția nou creată. În plus la data controlului, deși societatea avea angajate 12 persoane, fapt constatat și de organele vamale, acest aspect esențial a fost ignorat.

Societatea a apreciat ca atât contractele de prestări servicii la care se face referire în cuprinsul actului de control, cât și contractele de custodie *“nu sunt de natură a schimba natura activității proprii desfășurate”*, deoarece rezultatele concrete ale procesului de producție erau înregistrate în evidențele contabile proprii.

De asemenea, societatea a invocat faptul că pentru perioada 01.01.2001 -01.03.2002, aceeași perioadă a făcut obiectul unei note unilaterale de control prin care organele vamale au stabilit că pentru importurile de materii prime derulate în acea perioadă au beneficiat în mod legal de facilitățile prevăzute de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, cu modificările ulterioare.

În ceea ce privește calculul taxelor vamale și a TVA, societatea a susținut că acestea, în

condițiile în care nu ar desfășura producție proprie, trebuiau calculate de la data ultimului act prin care îi era atestată calitatea de investitor și nu de la data începerii activității.

În concluzie, societatea a solicitat revocarea procesului verbal ca fiind încheiat cu încălcarea prevederilor legale în ceea ce privește competența de calificare de către organele vamale a producției proprii, precum și cu ignorarea realității.

De asemenea, societatea a mai precizat că la sesizarea direcției regionale vamale interjudețene reprezentanții Agenției de Dezvoltare Regională au efectuat un control al activității desfășurate de societate în zona defavorizată, verificare materializată printr-un raport de monitorizare. În urma acestui control s-a constatat că echipamentele achiziționate în cadrul investiției nou create se găseau, la sediul firmei, că firma avea angajate un număr de 12 persoane din care 7 persoane făceau parte din forța de muncă disponibilizată, că activitatea de bază a societății era cea de producție a sucurilor naturale pentru care deținea licențele și autorizațiile necesare motiv pentru care organele de control ale Agenției de Dezvoltare Regională au recomandat menținerea certificatului de investitor și în mod implicit acordarea facilității de scutire de la plata taxelor vamale.

În susținerea afirmațiilor sale, societatea a mai arătat că în contabilitatea firmei a fost calculată și înregistrată lunar amortizarea investiției, de la data punerii în funcțiune a acesteia, așa cum a rezultat din nota contabilă privind înregistrarea amortizării. Referitor la procesul de producție proprie, societatea a arătat că materiile prime, ingredientele și ambalajele erau cumpărate atât de pe piața internă cât și de pe piața externă, intrarea în gestiune și ieșirea în vederea consumului fiind înregistrate în contabilitate, așa cum s-a demonstrat prin prezentarea fluxului productiv al unui produs. De asemenea, contestatoarea arată că societatea terță a înregistrat în contabilitatea proprie strict o activitate de prestări servicii și nicidecum o activitate de producție.

Având în vedere susținerile contestatoarei, constatările organelor de control, documentele existente la dosar, precum și actele normative invocate de contestatoare și de organele de control, s-au reținut următoarele:

În ceea ce privește afirmația contestatoarei potrivit căreia organele vamale nu erau competente să stabilească dacă societatea desfășura activitate de producție proprie, la art.8 din Hotărârea Guvernului nr.728/2001 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată, cu modificările ulterioare se prevede:

“(1) Scutirea de la plata taxelor vamale pentru materiile prime importate, necesare în vederea realizării producției proprii în zona defavorizată, prevăzute la art. 6 lit. b) din ordonanță, se acordă de organele vamale în baza următoarelor documente:

- a) certificatul de investitor în zonă defavorizată;*
- b) cererea agentului economic avizată de agenția pentru dezvoltare regională în a cărei rază de competență teritorială se efectuează investiția;*
- c) declarația persoanei în drept să îl reprezinte pe agentul economic, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 8;*
- d) documentele privind capacitatea de producție a agentului economic, procesul de producție folosit și fundamentarea necesarului de materii prime pentru fiecare categorie de produs finit ce urmează să fie obținut, sub semnătura persoanei în drept să îl reprezinte pe agentul economic.*

1.(2) Avizul acordat de agenția pentru dezvoltare regională, prevăzut la alin. (1) lit. b), face dovada existenței investiției și a derulării unei activități productive în zona defavorizată.

2.(3) Organele vamale verifică dacă agentul economic a utilizat în producția proprie din zona

defavorizată materiile prime pentru care a beneficiat de scutire, precum și dacă a utilizat materiile prime în raport cu necesarul pe care îl presupune produsul finit obținut.”

Față de aceste aspecte s-a reținut că acordarea facilităților prevăzute de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998, cu modificările ulterioare, intră în competența organelor vamale, singurele abilitate să exercite, în cadrul politicii vamale a statului, atribuțiile conferite prin reglementări vamale, pentru realizarea vămuirii bunurilor introduse sau scoase din țară, conform art. 8 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României. Avizul eliberat de Agenția pentru dezvoltare regională arată vocația unui agent economic de a dobândi facilitățile vamale prevăzute de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998. Prin acest aviz se face dovada existenței unei investiții și a desfășurării unei activități într-o zonă defavorizată, acest aviz nefiind suficient pentru a stabili că materiile prime importate au fost utilizate efectiv în activitatea de producție proprie. În consecință, excepția necompetenței organelor vamale de a efectua verificarea activității desfășurate de societate nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, drept pentru care aceasta a fost analizată pe fond.

Astfel un prim capăt de cerere supus soluționării a fost **dacă societatea datorează și diferența de drepturi vamale aferente perioadei 01.01.2001 -01.03.2002 în condițiile în care aceeași perioadă a făcut obiectul unei notei unilaterale prin care organele vamale au stabilit că pentru importurile de materii prime derulate în acea perioadă au beneficiat în mod legal de facilitățile prevăzute de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, cu modificările ulterioare.**

În fapt, în perioada 2000 - 2003 societatea a importat materii prime constând în concentrate de fructe și arome, necesare pentru prepararea sucurilor de fructe.

Prin procesul verbal contestat, organele vamale de control au constatat că în perioada care a făcut obiectul controlului, respectiv 2000 - 2003, societatea verificată *“nu a desfășurat activitate de producție proprie așa cum este definită la art.1 lit.e din Hotărârea Guvernului 728/2001 î...ș, încălcându-se astfel prevederile art.6 lit.b din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, cu completările ulterioare.”* De asemenea, printr-o notă unilaterală organe vamale de control tot din cadrul aceleiasi directii regionale au stabilit că societatea a desfășurat în perioada 01.01.2001 - 01.03.2002 activitate de *“producție proprie în sensul prevederilor art.1 lit.e din Hotărârea Guvernului nr.728/2001”, organele vamale constatând că toate importurile au fost facute “în conformitate cu prevederile legale”.*

Față de cele de mai sus s-a reținut că nota unilaterală, încheiată în baza prevederilor Deciziei nr.633/2001 a direcției generale a vămilor, reprezintă un act administrativ de autoritate, întrucât este emisă de un organ administrativ, respectiv de direcția regională vamală, în baza și în vederea aplicării legii, pentru nașterea, modificarea sau stingerea unor raporturi juridice de drept administrativ. Acest act administrativ a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice pentru perioada vizată, menționată expres în cuprinsul său, respectiv 01.01.2001 - 01.03.2002, în sensul că activitatea desfășurată de aceasta în perioada supusă verificării a fost recunoscută ca fiind activitate de producție proprie.

În concluzie, pentru perioada 01.01.2001 - 01.03.2002, perioada care a fost verificată prin nota unilaterală, societății contestatoare nu i-au putut fi pretinse diferențe de drepturi vamale și cu atât mai puțin majorări de întârziere și penalități aferente.

Astfel, organele de control la verificarea materializată prin încheierea notei unilaterale aveau obligația să solicite contestatoarei toate documentele legate de prelucrarea materiilor prime importate și să verifice faptic existența mijloacelor de producție, desfășurarea procesului de transformare a materiilor prime în produse finite.În acest sens sunt dispozițiile art. 61 alin.2 din

Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, unde se stipulează:

“În cadrul controlului vamal ulterior, autoritatea vamală verifică orice documente, registre și evidențe referitoare la mărfurile vămuite. Controlul se poate face la oricare persoană care se află în posesia acestor acte sau deține informații în legătură cu acestea. De asemenea, poate fi făcut și controlul fizic al mărfurilor, dacă acestea mai există.”

Echipele de control care au întocmit nota unilaterală nu au fost împiedicate pe parcursul efectuării controlului să verifice faptic existența mijloacelor de producție și a desfășurării fluxului tehnologic și nu s-a putut face dovada de către organele de control că s-ar fi solicitat societății documente pe care aceasta a refuzat să le pună la dispoziția organelor de control, astfel încât societății contestatoare nu i s-au putut pretinde diferențele de drepturi vamale cu majorările de întârziere și penalitățile aferente calculate prin procesul verbal contestat, pentru perioada 01.01.2001 - 01.03.2002. În consecință **contestația a fost admisă pentru acest capăt de cerere.**

Pentru importurile de materii prime efectuate de contestatoare în perioadele 01.10.2000 - 31.12.2000 și 01.03.2002 - 21.04.2003, perioade necuprinse în nota unilaterală invocată mai sus, societatea nu putea beneficia de facilitățile prevăzute în Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, în condițiile în care acestea nu au fost utilizate în activitatea de producție proprie.

În fapt, societatea posedă certificatul de investitor în zona defavorizată, având ca domenii de activitate prelucrarea și conservarea fructelor și legumelor, precum și fabricarea băuturilor nealcoolice. Societatea contestatoare a efectuat, începând cu luna octombrie 2000, o serie de importuri de materii prime în scutire de la plata taxelor vamale și a TVA, declarând pe propria răspundere că acestea vor fi utilizate în procesul de producție proprie.

La dosarul cauzei s-a aflat și o copie a contractului de prestări servicii încheiat de contestatoare, în calitate de beneficiar și societatea terță, în calitate de prestator. În preambulul acestui contract era stipulat:

“1. PRESTATORUL dispune de capacități de producție, de prelucrare și de depozitare adecvate, de personal calificat;” Obiectul contractului l-a reprezentat *“prelucrarea și producția pireului de fructe și legume rezultat din fructele și legumele achiziționate de BENEFICIAR și transportate la PRESTATOR, cât și prelucrarea de sucuri concentrate naturale și pireuri naturale, corespunzător rețetelor de fabricație și prescripțiilor tehnice de calitate furnizate de BENEFICIAR.”*

De asemenea, prin același contract, beneficiarul se obliga să pună la dispoziția prestatorului o serie de utilaje necesare desfășurării obiectului de activitate din contract. În plus, la dosarul cauzei au fost depuse și copii ale proceselor verbale de custodie din care a rezultat că în luna iunie 2001, respectiv iulie 2001, contestatoarea a predat în custodie la societatea terță o serie de utilaje de producție.

Pentru lămurirea aspectelor legate de derularea contractelor de prestări servicii Ministerul Finanțelor Publice a solicitat organelor vamale să precizeze dacă în perioada ce a făcut obiectul controlului, contractele au fost puse în executare așa cum au fost încheiate, modul în care sumele achitate către beneficiar au fost înregistrate în contabilitate, dacă societatea contestatoare a avut angajat personal care să deservească un flux tehnologic pentru activitatea de producție specifică, data achiziționării utilajelor și data punerii lor în funcțiune.

În adresa de răspuns organele vamale au precizat, referitor la contracte că acestea au fost puse în executare așa cum au fost încheiate, fapt confirmat și de facturile emise în care la rubrica *“denumirea produselor sau a serviciilor”* era înscrisă mențiunea *“prestări servicii”*.

Referitor la personalul angajat organele vamale au precizat că cealaltă societate, în baza contractelor de prestări servicii încheiate, avea obligația să presteze serviciile cu personal operativ, tehnic și administrativ pentru gestionarea instalației, producerea și depozitarea

produsului finit”, astfel ca *“numărul și calificarea salariaților contestatoarei este irelevant”*.

În ceea ce privește utilajele necesare desfășurării fluxului de producție, organele vamale au menționat că acestea *“nu aparțin în totalitate contestatoarei”*, fapt ce contravine declarației pe propria răspundere din cererile de scutire de taxe vamale vizate de Agenția de dezvoltare regională.

Concluzia organelor vamale a fost că *“activitatea de producție propriuzisă a fost desfășurată de societatea terță”*

În drept, la art.6 alin.1 lit.b din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, cu modificările și completările ulterioare se precizează:

“(1) Societățile comerciale cu capital majoritar privat, persoane juridice române, precum și întreprinzătorii particulari sau asociațiile familiale, autorizate conform Decretului-lege nr.54/1990 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative, care își au sediul și își desfășură activitatea în zona defavorizată, beneficiază pentru investițiile nou-create de următoarele facilități:

Î...ș b) restituirea taxelor vamale pentru materiile prime, piesele de schimb și/sau componentele importate necesare realizării producției proprii în zonă.”

Referitor la schimbarea destinației importurilor, la art.71 din Legea nr.141/1997 privind codul vamal al României se precizează că:

“Importatorii sau beneficiarii importului de mărfuri destinate unei anumite utilizări, în cazul în care, ulterior declarației vamale, schimbă utilizarea mărfii, sunt obligați să înștiințeze înainte autoritatea vamală, care va aplica regimul tarifar vamal corespunzător noii utilizări.”

Față de cele de mai sus s-a reținut ca societatea nu a făcut dovada, cu documente, că în perioada 01.10.2000 - 31.12.2000 și 01.03.2002 - 21.04.2003 a avut în proprietate sau închiriate spații de producție, că a deținut în proprietate toate mijloacele de producție specifice obiectului de activitate declarat sau că avea angajat personal de specialitate care să poată deservi toate utilajele de producție.

În plus, din contractele încheiate a rezultat că societatea terță a prestat către contestatoare servicii concretizate în *“prelucrarea și producția pireului de fructe și legume î...ș”*, ca urmare a faptului că prestatorul dispunea de capacități de producție, de prelucrare și de depozitare adecvate. Aceste contracte au fost puse în executare așa cum au fost încheiate, fapt constatat și reconfirmat de organele vamale.

Având în vedere aceste aspecte s-a reținut că societatea contestatoare în perioada 01.10.2000 - 31.12.2000 și 01.03.2002 - 21.04.2003, a fost în imposibilitate de a organiza ea însăși flux de producție în cadrul societății, proces în urma căruia să rezulte produse cu caracteristici fizice și chimice distincte față de cele ale bunurilor încorporate pentru a se putea încadra astfel în cerința expres prevăzută la art.6 alin.1 lit.b din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, cu modificările ulterioare.

Chiar dacă societatea contestatoare a dispus de o serie de utilaje, acestea au fost scoase din custodie și puse în funcțiune treptat, pe parcursul perioadei verificate, iar personalul care a participat la procesul de prelucrare a materiilor prime din import nu i-a aparținut în cea mai mare parte.

Nu s-a considerat relevant faptul că societatea contestatoare a înregistrat în contabilitate darea materiilor prime în consum și obținerea produselor finite atâta timp cât din analiza situației de fapt a reieșit că nu a desfășurat activitate de producție proprie.

Drept urmare, organele vamale, în temeiul prevederilor art.8 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998, cu modificările ulterioare coroborate cu cele ale art.61 din Legea nr.141/1997 au procedat în mod legal la stabilirea drepturilor vamale pentru importurile realizate

de contestatoare în perioadele 01.10.2000 - 31.12.2000 și 01.03.2002 - 21.04.2003, motiv pentru care **contestăția societății a fost respinsă ca neîntemeiată** pentru suma reprezentând debit de natura drepturilor vamale.

Nu a putut fi luat în considerare în soluționarea favorabilă a cauzei argumentul societății conform căruia organele vamale puteau stabili eventuale diferențe de drepturi vamale, majorări de întârziere și penalități aferente doar de la data ultimului act prin care s-a menținut calitatea de investitor în zona defavorizată și nu de la data începerii activității, deoarece organele de control nu au contestat calitatea societății de investitor în zona defavorizată. Mai mult, stabilirea unui debit de natura drepturilor vamale, precum și aplicarea de măsuri sancționatorii accesorii constând în stabilirea de majorări și penalități de întârziere nu sunt o consecință a nrecunoașterii calității de investitor în zona defavorizată, ci aceste obligații au fost stabilite ca urmare a faptului că investitorul, respectiv societatea contestatoare nu a desfășurat activitate de producție proprie.

5.Facilitati acordate pentru activități de preambalare a mărfurilor în zonele defavorizate

Organele de control vamal au constatat că societatea „X” a început activitatea de import în luna martie 2001, efectuând până la data controului un număr de importuri consemnate în declarațiile vamale depuse la biroul vamal. Societatea a evidențiat bunurile importate în contul 300 ”Materii prime”, utilizând

o parte pentru obținerea de mixturi de condimente și aditivi pentru industria alimentară, cealaltă parte, ambalată în cantități mai mici fiind destinată vânzării. Având în vedere că activitatea de preambalare a mărfurilor importate, care nu suferea nici o transformare nu a fost considerată ca fiind o activitate de producție, organele vamale au luat măsura recalculării drepturilor vamale de import doar pentru marfurile preambalate care au fost vândute. Astfel, au fost întocmite acte constatatoare prin care s-a stabilit în sarcina contestatoarei un debit de natura drepturilor vamale și a majorărilor de întârziere aferente acestora.

Contestatoarea a arătat ca organele de control nu au luat în considerare faptul că societatea a desfășurat activitate de producție, potrivit licențelor de fabricație emise de Ministerul Agriculturii și Alimentației, instituție care a precizat și faptul că activitatea de preambalare a produselor alimentare constituie activitate de producție, potrivit art.18 și art.19 din Ordonanța Guvernului nr.42/1995. Arătând că din punct de vedere vamal și fiscal nu exista o reglementare care să definească expres activitatea de producție, societatea contestatoare a mai precizat faptul că organele de control nu au aplicat prevederile Ordonanței Guvernului nr.75/2000, în sensul că nu au ținut cont că societatea își avea sediul social și își desfășura activitatea într-o zonă defavorizată, iar în conformitate cu prevederile art.8 este scutită de plata taxelor vamale și a T.V.A.

În ceea ce privește majorările de întârziere, contestatoarea a susținut că măsura de calculare a acestora a fost nefondată, deoarece actele normative invocate erau fie abrogate, fie nu erau aplicabile speței în cauză. Totodată, contestatoarea a considerat că adresele emise de direcția regională vamală prin care i-au fost comunicate majorările de întârziere, nu pot constitui titlu executoriu.

Având în vedere susținerile contestatoarei, documentele existente la dosar și prevederile actelor normative în vigoare, **cauza supusă soluționării a fost dacă societatea contestatoare datora diferența de drepturi vamale la import, în situația în care o parte din bunurile**

importate ca materii prime, pentru care a beneficiat de scutire la plata acestor drepturi, a fost preambalată și revândută, fără să sufere alte transformari.

În drept, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998 republicată, privind regimul zonelor defavorizate prevede la art 6. alin.1 următoarele:

“(1) Societățile comerciale cu capital majoritar privat, persoane juridice române, precum și întreprinzătorii particulari sau asociațiile familiale, autorizate conform Decretului-lege nr. 54/1990 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative, care își au sediul și își desfășură activitatea în zona defavorizată, beneficiază pentru investițiile nou-create de următoarele facilități:

Î...ș b) Restituirea taxelor vamale pentru materiile prime, piesele de schimb și/sau componentele importate necesare realizării producției proprii în zonă. Restituirea sumelor se va face pe baza aprobării de către agențiile pentru dezvoltare regională a documentelor care atestă valorificarea producției de către agenții economici. Sumele necesare restituirii către agenții economici din zonă a taxelor vamale plătite de către aceștia vor fi puse la dispoziție Agenției pentru dezvoltare regională din Fondul pentru dezvoltare regională. În cazul zonelor defavorizate care aparțin la două sau mai multe unități administrativ-teritoriale, sumele necesare restituirii către agenții economici din zona defavorizată a taxelor vamale plătite de aceștia vor fi puse la dispoziție de Agenția Națională pentru Dezvoltare Regională din Fondul național pentru dezvoltare regională;”

Acest text de lege a fost modificat prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.75/2000, în vigoare la data importurilor, care la art.1 pct.2 prevede:

“La articolul 6 alineatul (1), litera b) va avea următorul cuprins:

“b) scutirea de la plata taxelor vamale pentru materiile prime importate necesare în vederea realizării producției proprii în zonă;”

Având în vedere cele precizate, s-a reținut că societatea contestatoare prin ambalarea în cantități mai mici a condimentelor și aditivilor alimentari importați și vânzarea acestora nu a supus aceste produse unor procese de prelucrare sau transformare din care să rezulte bunuri cu calități noi, distincte de bunurile inițiale, simplul proces de ambalare nepresupunând schimbarea caracteristicilor inițiale ale produselor supuse ambalării, ci numai schimbarea modului lor de prezentare. Preambalarea poate fi o componentă a activității de producție numai în măsura în care mărfurile importate sunt prelucrate sau transformate, modificându-se astfel natura lor, iar produsele finite astfel obținute sunt supuse ambalării.

De altfel, în Anexa nr.1 a Regulamentului cu privire la acordarea licențelor de fabricație agenților economici care desfășură activități în domeniul producției de produse alimentare, aprobat prin Ordinul ministrului agriculturii și alimentației nr.58/1999, așa cum a fost modificat prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr.86/2001, activitatea de ambalare a produselor alimentare ca activitate distinctă nu reprezintă producție proprie de produse alimentare.

În același sens s-a pronunțat și direcția generală de politică și legislație fiscală, direcție de specialitate din minister, care prin adresa scrisă a precizat:

“Potrivit cap.XIII din Anexa nr.1 la Regulamentul cu privire la acordarea licențelor de fabricație agenților economici care desfășură activități în domeniul producției de produse alimentare, aprobat prin Ordinul ministrului agriculturii și alimentației nr.58/1999 și modificat prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr.86/2001, ambalarea reprezintă o activitate în domeniul producției de produse alimentare și nu producție de produse alimentare.”

Întrucât bunurile care au făcut obiectul ambalării nu au fost obținute din procesul de

producție al societății în cauză fiind comercializate în aceeași stare în care au fost importate, operațiunea nu intră sub incidența noțiunii de producție proprie. Astfel, au fost încălcate prevederile art.6 alin 1 lit.b din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, republicată, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.75/2000, acte normative în baza cărora societatea contestatoare a beneficiat de exonerarea obligației de plată a drepturilor vamale pentru importurile de materii prime destinate producției proprii, drept pentru care măsura dispusă de organele de specialitate din cadrul direcției regionale vamale de stabilire în sarcina contestatoarei a datoriei față de buget de natura drepturilor vamale a fost legală și temeinică.

Referitor la majorările de întârziere aferente diferenței de T.V.A., Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.17/2001 privind taxa pe valoarea adăugată precizează la art. 11 următoarele:

“Pentru operațiunile prevăzute mai jos obligația de plată a taxei pe valoarea adăugată ia naștere la:

a) data înregistrării declarației vamale, în cazul importurilor de bunuri;î...ș”.

De asemenea, la art. 31 din același act normativ se prevede că:

“Pentru neplata integrală sau a unei diferențe din taxa pe valoarea adăugată în termenul stabilit, contribuabilii datorează majorări de întârziere calculate conform legislației privind calculul și plata sumelor datorate pentru neachitarea la termen a impozitelor și taxelor.”

Având în vedere prevederile legale citate, faptul că stabilirea majorărilor de întârziere în sarcina contestatoarei reprezintă măsura accesorie în raport cu debitul, precum și faptul că în sarcina contestatoarei au fost reținute ca datorate sume ce includ și T.V.A., aceasta datorează și majorările de întârziere, conform principiului de drept *accessorium sequitur principale*.

Pentru considerentele reținute, în temeiul art. 6 alin.1 lit.b din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/1998, republicată, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 75/2000, precum și al art. 7 și art. 9 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, **contestația a fost respinsă.**

Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel reclamanta societatea „X” în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor a solicitat anularea deciziei de soluționare a contestației și a procesului verbal care a făcut obiectul contestației precum și exonerarea de la plata obligațiilor vamale și a majorărilor de întârziere calculate prin actele de control atacate, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că reclamanta a desfășurat activități de producție în zona defavorizată fiind scutită de plata taxelor vamale pentru materiile prime importate în vederea realizării producției. De asemenea, activitatea de preambalare constituie activitate de producție pentru care nu datora taxe vamale.

Prin sentința, Curtea de Apel a admis acțiunea și a anulat decizia Ministerului Finanțelor Publice și procesul verbal aferent. S-au acordat reclamantei și cheltuieli de judecată. Pentru a se pronunța astfel, instanța a avut în vedere faptul ca reclamanta a primit de la Ministerul Agriculturii o licență în care se specifică faptul că societatea desfășură activitate de producție, licența fiind pentru fabricație. Ordinele Ministerului Agriculturii nr. 58/1999 și nr.86/2001 se referă la acordarea licențelor de fabricație și în cuprinsul lor este trecută și preambalarea care se consideră fabricație. Licențele pentru zonele defavorizate s-au acordat exclusiv pentru producție conform O.U.G nr. 24/1998.

Ordinul Ministrului Agriculturii nr.58/13.07.1999 menționează activitatea de preambalare, îmbuteliere și ambalarea produselor cuprinse la categoria de prestări servicii pentru licența de producție. Ordinul nr. 8 6/200 1 care a modificat Ordinul nr. 5 8/1 999 - menține aceeași dispoziție. Chiar dacă prin O.U.G.nr.24/1998 intrat în vigoare la 15.08.2001 s-a scos preambalarea din activitatea de producție, acest act normativ nu este aplicabil în speță întrucât

importurile s-au derulat anterior, iar actul normativ nu retroactivează.

Împotriva sentinței, organele Ministerului Finanțelor Publice au formulat recurs criticând sentința prin faptul că preambalarea nu constituie un proces de producție întrucât condimentele preambalate și vândute nu au suferit operațiuni de prelucrare sau transformare iar prin prevederile O.U.G.nr.24/1998 intrate în vigoare la 15.08.2001, preambalarea a fost scoasă din procesul de producție. Totodată destinația finală a mărfurilor importate trebuia să fie realizarea de mixturi și nu preambalarea în vederea vânzării. Preambalarea poate fi o operațiune de producție pentru bunurile finite ale unei societății nu însă pentru materiile prime importate.

Analizându-se actele și lucrările dosarului, Curtea Supremă de Justiție a constatat următoarele cu referire la recursul Ministerului Finanțelor Publice: *„În mod judicios instanța de fond a constatat că preambalarea mărfurilor constituie activitate de producție în acest sens O.U.G.nr.24/1998 modificată prin O.U.G.nr.75/16.06.2000 ca și Ordinele Ministerului Agriculturii nr. 58/1999 și nr. 86/2001, art.19 O.G.nr. 42/1995 fiind acte normative aplicabile la data importului de materii prime de către intimată. Este adevărat că noile norme metodologice pentru aplicarea O.U.G. nr. 24 au intrat în vigoare la 15 august 2001 - fiind exclusă preambalarea ca activitate de producție, însă această hotărâre modificată nu este aplicabilă în speță întrucât importurile au încetat în luna iunie 2001, ori actul normativ citat nu retroactivează. Atâta vreme cât preambalarea s-a considerat ca activitate productivă este irelevant dacă materia importată a suportat o operațiune de prelucrare sau transformare”.*

Față de considerentele expuse, recursul Ministerului Finanțelor Publice a fost respins. Totodată, neexistând obligația de plată a taxelor vamale recalulate de organele vamale, pe cale de consecință nu au putut fi percepute nici majorări de întârziere.

Comentariu

În soluția pronunțată de instanța Supremă a prevalat susținerea potrivit căreia activitatea de preambalare a materiei prime poate fi în sine o activitate de producție. De asemenea, normele metodologice date în aplicarea OUG nr. 24/1998 privind zonele defavorizate, apărute ulterior importurilor care au făcut obiectul cauzei, au fost considerate - chiar dacă explicitau un act normativ cu putere de lege în vigoare - ca neputând retroactiva.

6. Vânzări din zona defavorizată a mărfurilor importate în scutire de la plata drepturilor vamale fără a fi supuse prelucrării

Organele de specialitate ale unei brigăzi de supraveghere vamală din cadrul unei direcții regionale vamale au stabilit că societatea „X” a derulat, în perioada decembrie 2000 - iunie 2001, un număr de 49 operațiuni de import anvelope uzate pentru care a beneficiat de facilitățile prevăzute de art.6 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, modificat prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.75/2000. De asemenea, societatea a importat în același regim o linie tehnologică pentru reeșaparea anvelopelor și un autoturism. Ca urmare a faptului că în perioada martie – iunie, societatea a vândut o parte din anvelope, pentru care nu a făcut dovada că au fost supuse prelucrării, autoturismul importat pentru care a beneficiat de facilitățile vamale menționate precum și în urma constatării unor minusuri la inventariere, organele vamale au procedat la recalcularea drepturilor vamale aferente bunurilor vândute sau constatate lipsă,

stabilind în sarcina contestatoarei diferențe de drepturi vamale și majorările de întârziere aferente făcând aplicațiunea art.12 alin.2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24/1998, modificată prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 75/2000 (s-a stabilit că societatea datorează dublul taxelor vamale).

Prin contestația depusă contestatoarea a solicitat anularea procesului verbal încheiat de organe de control din cadrul direcției regionale vamale arătând că măsura dispusă era nelegală deoarece societatea, având calitatea de investitor în zona defavorizată, a importat diverse mașini și utilaje în vederea efectuării unei investiții. De asemenea, pentru realizarea obiectului de activitate, societatea a importat un număr de 61.483 bucăți anvelope uzate. Din această cantitate societatea a reeșapat un număr de 30.518 bucati anvelope, astfel încât afirmația organelor de control potrivit căreia ar fi fost schimbată destinația anvelopelor fără a fi prelucrate societatea a considerat-o ca necorespunzând realității. În susținerile sale societatea a arătat că prelucrarea anvelopelor s-a realizat de mai multe persoane, cu utilaje închiriate. De asemenea, societatea a arătat că determinarea taxelor vamale și a T.V.A. s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor legale, ceea ce a condus la stabilirea unor obligații de plată într-un cuantum exagerat.

Cauza supusă soluționării a fost de a stabili dacă anvelopele au fost în prealabil reeșapate sau au fost vândute în aceeași stare în care au fost importate.

În susținerea constatărilor sale, organele de control au precizat, prin referatul motivat cu propuneri de soluționare, că din documentele întocmite de societate, aferente vânzărilor de anvelope, respectiv facturi fiscale nu a rezultat că aceste bunuri au fost supuse procesului de prelucrare. De asemenea, a arătat că societatea nu avea posibilitatea de a reeșapa cantitatea de anvelope vândute, având în vedere resursele tehnice și umane de care a dispus.

Pe de altă parte, contestatoarea a depus la dosarul cauzei documente prin care a arătat că a avut angajat personal cu contract de muncă, care a fost folosit pentru activitatea de reeșapare, pentru care a evidențiat obligații față de buget, în ceea ce privește datoriile de natură salarială. De asemenea, a importat o linie tehnologică pentru reeșapare, fapt consemnat de organele de control, dar a și închiriat utilaje destinate aceluiași scop, a organizat flux tehnologic specific și a evidențiat în fișe de magazie intrarea și ieșirea materiilor prime necesare procesului de prelucrare.

Față de cele de mai sus, având în vedere că organele de control nu au adus argumente, susținute de documente privind nerealizarea operațiunilor de reeșapare, prin care să demonstreze temeinicia calculării de diferențe de drepturi vamale, Ministerul Finanțelor Publice nu s-a putut pronunța asupra legalității stabilirii în sarcina contestatoarei a acestor obligații, astfel încât **procesul verbal de control a fost desființat** pentru capătul de cerere privind sumele reprezentând dublul diferenței de drepturi vamale și majorări de întârziere aferente anvelopelor vândute.

Organele de specialitate din cadrul direcției regionale vamale printr-o echipă formată din alți membri decât cei care au întocmit procesul verbal contestat, urmează să întocmească un nou act de control prin care vor verifica realitatea operațiunilor pe bază de documente din care să rezulte cantitatea de anvelope reeșapate, pentru perioada 29.12.2000, data primului import, până la 23.06.2001, ultima dată menționată pe factura de livrare. Aceste documente ar putea fi, bonurile de consum, fișele de magazie, rapoartele de producție, fișe de mijoace fixe pentru utilajele proprii sau contracte de închiriere pentru bunurile luate cu chirie. Se va avea în vedere, de asemenea, forța de muncă de care a dispus societatea în perioada menționată, angajată atât cu carte de munca, cât și cu contract civil de colaborare, precum și argumentele contestatoarei referitoare la baza de calcul la care organele vamale erau îndreptățite să aplice taxe vamale.

În ceea ce privește sumele reprezentând dublul diferenței de drepturi vamale pentru anvelopele constatate minus la inventar și autoturismul vândut, precum și majorările de întârziere

aferente, **cauza supusă soluționării a fost dacă**

Ministerul Finanțelor Publice se poate pronunța asupra temeiniciei și legalității modului în care au fost stabilite debitele menționate în condițiile în care contestația referitoare la acestea nu a fost motivată.

În drept, art.3 alin.1 lit.c din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 aprobată prin Legea nr. 506/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice prevede:

“(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde în mod obligatoriu următoarele:

Î...ș c) arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația.”

Având în vedere faptul că prin contestație petenta nu aduce nici un argument referitor la debitele aferente minusurilor constatate la inventariere și autoturismului vândut, **contestația a fost respinsă** ca nemotivată